

Тіньова королева. Книга 1. Двір круків і приреченості

КУПИТИ

Походження Рейни оповито таємницею, вона найцінніша рабиня Золотого Двору. Маючи винятковий дар відчувати золото і майстерно працювати з ним, вона приречена провести своє життя в розкішному палаці жорстоких і жадібних фейрі. Одного дня на палац вчиняють напад, і дівчина вирішує, що це її шанс на втечу. Нападників очолює представник Тіньового Двіру — найжахливішого з усіх наявних — таємничий принц фейрі, чиє обличчя приховує маска. І йому потрібне лише одне. Вона. Мідноволоса людина, позначена рунами. Рейна не знає, чому принц викрав її.

Та коли він проголошує її своєю нареченою, вона чітко усвідомлює, що мусить тікати, поки назавжди не пов'язала себе з монстром. Утім, знявши маску, він виявляється геть не таким, як дівчина очікувала, — вродливий, небезпечний, порочний. І він потребує її. Потрапивши до смертельно небезпечного світу, оповитого таємницями, і відчайдушно намагаючись приховати свою власну, Рейна мусить звідти вирватися. Якщо вона цього не зробить, смерть — це найменше, що на неї чекає. Вона ризикує втратити все, віддавшись на поталу своєму спокусливому викрадачеві.

Розділ 1

— Ви знайшли її? — Моє серце сильно калатало в грудях, коли я зосередився на воїні переді мною.

Крики за його спиною заглушили його першу відповідь. Ненажерливий попрямував до воїна, і хоч яким він був загартованим, мимоволі відсахнувся. Істоті бракувало половини живота та однієї руки, а решту її тіла складали зшиті докупі шматки шкіри різних відтінків. Його роззявлена щелепа була вся замазана кров'ю, а скляні мляві очі втупилися в могутню сокиру воїна.

Тіні ненадовго закружляли навколо мого посоха, а потім вихором кинулися до неживої істоти, поглинувши її повністю. Неземний крик стих нанівець.

— Ви знайшли її? — повторив я своє запитання твердим, мов граніт, голосом.

— Гадаю, що так, мій принце.

— Відпливаємо за нею сьогодні ж вночі. Якщо хтось хоч пальцем її торкнеться, помре.

Розділ 2

— Ти шахраювала, — пробурмотів здоровань, який смердів від елю, простягаючи до мене руку, його брудні пальці зависли над моєю чорною граальною фішкою.

Він підвів погляд, щоб подивитися мені у вічі. Вони були червоними та трохи скляними від усього того елю, медовухи та вина, що він встиг випити.

— Шахраювала? Ти жалюгідний невдаха, Скегіне, — сказала я і відмахнулася від його руки.

— А ти потвора, — відповів він, кинувши погляд на моє волосся. Колись його слова налякали б мене. Тепер же вони змусили мене випростатися і всміхнутися.

Я підняла руки, провівши ними по своєму довгому волоссю кольору міді.

— Краще вже бути потворою, ніж невдахою, — усміхнулася я до нього.

Він насправді ледь не переміг мене. Попри весь його сморід і розпаланий вигляд він був одним із найкращих гравців у Верхньому Кросі — найближчому містечку до Палацу Золотого Двору. Але він був п'яний.

У чому я була абсолютно впевнена і, хвала Одіну, зможу використати це на свою користь.

Його очі потемніли від мого глузування.

— Якби у мене було волосся такого кольору, я б його відрізав, — гаркнув він.

Його власне волосся було заплутаним безладом каштанового кольору — того ж відтінку, що й у всіх інших мешканців Ігтдрасіля. Я ніколи, ніколи не бачила іншої людини з волоссям, подібним до мого.

— Якби в мене не було волосся, то як би я хизувалася всіма косами, які я збираюся заслужити?

Він пирхнув у відповідь:

— Ти ніколи не заробиш коси. Ти мусиш боротися, щоб їх заробити.

Він вдарив себе рукою в груди і пролив ель з пивного кухля, який тримав в іншій руці, на своє і без того заплямоване хутро. Кілька чоловіків, що зібралися навколо нас у пабі, теж вдарили себе в груди, підбадьорившись, а потім випили зі своїх кухлів.

Я вмію битися, але не збиралася йому про це казати.

До того ж, щоб заробити коси в бою, треба було бути шанованим у своєму роду. А у мене не було роду.

Я належала палацові.

— Є інші способи заробити коси, — сказала я. Мені потрібно було підтримувати розмову, аби відвернути його увагу. Якби він помітив, як легко може перемогти мене, то в мене були б неприємності.

Я поставила на цю гру набагато більше, ніж могла собі дозволити.

Цього разу його погляд зупинився на блискучій золотій руні, викарбуваній на моєму зап'ястку.

— Ти невільниця, як і я, — його тон став суворішим, дружнє кепкування зникло. — Ця руна не робить тебе кращою за інших людей.

Це було правдою. Золота руна на моєму зап'ястку не робила мене кращою за інших людей, але завдяки їй я була найціннішою для наших господарів-фейрі.

Я повільно кивнула.

— Але в цьому я краща за тебе. — Я недбало вказала на дошку. — Як щодо нового парі? Я зароблю косу раніше за тебе.

Він голосно розсміявся і зробив ковток зі свого келиха.

— Ти ніколи не заробиш косу.

— Тоді приймай парі. — На його обличчі промайнув найменший проблиск сумніву. Це було все, що мені було потрібно. — Ні? — Я нахилилася вперед, намагаючись ігнорувати різкий запах худоби та елю. — Ти боїшся, що я виграю, Скегіне?

Вираз сумніву змінився на гнів, і я зрозуміла, що він у мене на гачку. Хиткий стілець, на якому він сидів, з гуркотом відкинувся назад, коли він звівся на ноги.

— Ти допомагаєш фейрі! Ти, рудоволоса відьмо, думаєш, що можеш вийти з палацу і поводитися з нами, воїнами, як з лайном на своїх чоботях! Ти нічим не краща за них, — прошипів він.

Я скривилася, вирішивши не виказувати жодних емоцій.

Але він мав рацію, мене мучила совість. Я дозволила жадібним, жорстоким, brutальним фейрі Золотого Двору поводитися з усією моєю расою як з рабами.

Я залишилася сидіти на своєму стільці та незворушно знизала плечима.

— Ти занадто дурний, щоб виграти в цій грі, й занадто боягузливий, щоб прийняти мою ставку. — Мій пульс прискорився, адже я знала, якою буде відповідь. — Чесно кажучи, більшість маленьких дітей розумніші за тебе. Навіть лайно на моєму черевіку може стати для тебе непоганим викликом. Ти що, веслінгр?

Лють переповнила його обличчя, коли я вдалася до давньої образи.

Рекомендована література

Гості на літо

Ідеальна незнайомка

Пробудження. Книга 1.
Падіння руйни та люті

Велич і слава. Книга 3

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ